

Arrest

nr. 51 303 van 18 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2010.

Gelet op artikel 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat S. VAN MEIRVENNE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Turkse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Istanbul. U zou in 2002 gehuwd zijn met I.(...) R.(...) (OV 6.694.115) en op 15 januari 2004 werd uw zoon A.(...) geboren. U zou samen met hen in Istanbul gewoond hebben. Jullie zouden zeven à acht maanden clandestien in Turkije hebben gewoond aangezien na het vonnis, dd. 23 februari 2010, er een arrestatiebevel tegen uw echtgenoot uitgevaardigd was. Jullie zouden zowel op jullie eigen adres als in Konya hebben geleefd.

Uw echtgenoot zou ervan beschuldigd worden sympathisant te zijn van de DHKPC (Devrimci Halk Kurtulus Parti Cephesi). Op 24 september 2010 zouden jullie, u samen met uw echtgenoot en uw kind, met vervalste paspoorten aan boord zijn gegaan van de Turkish Airlines vlucht Istanbul – Brussel Nationale Luchthaven. Na vaststelling van deze fraude zou uw echtgenoot de identiteitskaarten aan de politie overhandigd hebben. U zou niet weten welke verklaringen uw echtgenoot heeft afgelegd. Op 24 september 2010 heeft u een asielaanvraag ingediend bij de inspecteur van de luchtvaartpolitie te Zaventem.

B. Motivering

Uit uw verklaringen afgelegd in de loop van uw asielpcedure blijkt duidelijk dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de vluchtmotieven aangehaald door uw echtgenoot, I.(...) R.(...) (OV 6.694.115). U verklaart zelf persoonlijk nooit problemen te hebben ondervonden doch vreest dat uw echtgenoot zal gearresteerd worden omwille van zijn banden met de DHKPC en er, indien dit zou gebeuren, niemand zal zijn om voor u en uw zoon te zorgen (gehoorverslag CGVS, pp. 3 en 6 + Vragenlijst dd. 6/10/2010, punt 5, p. 21). Vermits het Commissariaat-generaal een weigering van de vluchtelingenstatus nam in hoofde van uw echtgenoot omdat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielaanvraag, kan bijgevolg ten aanzien van u evenmin gesteld worden dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève dient te moeten koesteren.

Inzake subsidiaire bescherming dient opgemerkt dat uit een grondige analyse van de situatie in Turkije (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratieve dossier) blijkt dat, hoewel men in het Zuidoosten van het land effectief een opleving van de gevechten tussen de Turkse krijgsmacht en de milities van de PKK vaststelt, deze gevechten echter beperkt lijken tot de bergachtige regio's rond de stedelijke gebieden van de provincies Hakkari, Siirt, Sirkak, Bingöl, Bitlis, Diyarbakir, Mus en Tunceli. Er zijn geen gewapende confrontaties tussen de PKK en de Turkse autoriteiten in de steden. Bovendien wijst deze analyse erop dat de twee partijen die actief betrokken zijn bij de gevechten, de PKK enerzijds en de Turkse veiligheidsdiensten anderzijds, elkaar als doelwit nemen; de burgers worden daarentegen niet geviséerd door één van deze partijen in de strijd. De voornoemde analyse toont eveneens aan dat de slachtoffers van deze gevechten hoofdzakelijk tot een van beide oorlogvoerende partijen behoren. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in het Zuidoosten van Turkije kan men besluiten dat er op dit moment geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.

Het door u neergelegde document, namelijk uw Turkse identiteitskaart, heeft enkel betrekking op uw identiteit, een gegeven dat hier niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 4 november 2010 een schending aan van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004.

Zij laat gelden dat de verzoeken tot internationale bescherming op een duidelijk omschreven wijze te worden beoordeeld en stelt dat de commissaris-generaal de individuele en persoonlijke omstandigheden van verzoeker duidelijk diende te onderzoeken.

Zij beklagt zich erover dat geenszins werd onderzocht of verzoekster zelf bij terugkeer naar Turkije zou worden blootgesteld aan enige discriminatoire vervolging op grond van haar afkomst en politieke overtuiging. Zij verklaart dat zij net als haar man, veel vrienden en kennissen heeft die behoren tot de Koerdische bevolkinggroep en is om die reden sympathisant van de politieke partijen, DHKP-C en PKK.

Zij voert ook een schending aan van artikel 8 EVRM en legt uit dat indien zij en haar gezin naar Turkije worden teruggestuurd, haar man gearresteerd zal worden zodat zij alleen zal moeten instaan voor de zorg van hun minderjarig kind.

Zij voert ook een schending aan van "het Belang van het kind zoals vastgelegd door art. 3 van het Kinderrechtenverdrag".

2.2. De aangevoerde schending van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG kan niet dienstig worden ingeroepen. Een richtlijn kan immers slechts rechtstreekse werking hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet. De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Aldus kan verzoekster hier de schending van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.

De verwijzing van verzoekster naar artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is niet relevant.

De bevoegdheid van de Raad, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat ter zake immers niet toe tot een beoordeling over te gaan.

Waar verzoekster een schending inroept van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, benadrukt de Raad dat voormeld artikel geen directe werking heeft. Dit wil zeggen dat het voornoemde artikel niet geschikt is om op zichzelf rechten toe te kennen aan particulieren waarop zij zich kunnen beroepen voor de nationale, administratieve of jurisdictionele overheden zonder dat bijkomende interne maatregelen nodig zijn ten dien einde.

2.3. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, R. I. en geen eigen asielmotieven inroept.

De Raad verwijst in dit verband naar het verhoorverslag van 13 oktober 2010 (zie p. 3):

Vraag: *“Hebt u ooit problemen gekend met de Turkse autoriteiten?”*

Antwoord: *“Neen”.*

Vraag: *“Op basis van welke reden ben u dan uit Turkije moeten vertrekken?”*

Antwoord: *“Omdat ik mijn man volg, ik ben met hem meegekomen.”*

Vraag: *“Waarom bent u niet in Turkije gebleven als u geen problemen had en de reis toch risico's inhoudt?”*

Antwoord: *“Ik volgde mijn man, ik kon niet alleen met mijn kind daar blijven ondanks ik mijnouders heb, ik ben gehuwd en moet mijn man volgen.”*

De commissaris-generaal heeft aldus terecht verwezen naar de beslissing van de echtgenoot van verzoekster.

De grief van verzoekster in haar verzoekschrift van 4 november 2010 dat verweerder zich louter beperkt tot het verwijzen naar de weigeringsbeslissing van haar echtgenoot, is dan ook onterecht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 51 302 van 18 november 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van R. I. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr.

186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad wijst er op dat een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet.

De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Aldus kan verzoeker hier de schending van de door hem ingeroepen artikelen van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.

Ook artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 heeft geen directe werking binnen de Belgische rechtsorde.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal tot de vaststelling is gekomen dat er geen geloof kan gehecht worden aan de verklaring van verzoeker dat hij sinds 1992 sympathisant was van DHKPC gezien zijn beperkte kennis aangaande deze partij.

De vragen die aan verzoeker hieromtrent gesteld werden zijn volgens de Raad echter allerm minst ingewikkeld te noemen voor iemand die stelt reeds sedert 1992 sympathisant te zijn van de DHKPC.

Dit blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing die onder meer heeft vastgesteld dat verzoeker geen elementaire kennis had over de ideologie van de partij, noch over de manier waarop de partij haar doelstelling wil bereiken, noch kennis had over het bestaan van een gewapende vleugel van de partij en evenmin op de hoogte blijkt te zijn van gewelddadige acties van deze partij. Verzoeker kon evenmin de correcte volledige benaming van de partij weergeven en hij was geheel onwetend aangaande de vlag van de partij.

Verweerder benadrukt terecht dat van iemand die vlucht om politieke redenen, een redelijke kennis verwacht mag worden van de omstandigheden waardoor hij diende te vluchten.

Verzoeker brengt geen overtuigend argument aan waarmee hij kan aantonen dat deze vragen werkelijk kennelijk onredelijk zouden zijn.

Verzoekers uitleg dat hij "maar" sympathisant was, nooit lid werd en nooit deel nam aan een partijgerelateerde activiteit, niet voldoende geïnformeerd werd door zijn vrienden- en kennissenkring en daardoor niet op de hoogte was van de partij, van de werkelijke doelstellingen van DHKP-C die via gewelddadige acties de aandacht wou vestigen op haar programma en een communistisch discours had, wordt derhalve niet aanvaard om zijn gebrek aan elementaire kennis te verklaren.

De Raad deelt de mening van de commissaris-generaal dat gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoeker sympathisant te zijn geweest van DHKP-C, ook geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielaanvraag, namelijk dat hij door de Turkse overheden zou zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van meer dan acht jaar.

De motivering in de bestreden beslissing: "In dit kader dient nog aangestipt dat het zeer opmerkelijk is dat u niet exact weet hoe uw vriend K.(...) A.(...) in het bezit is gekomen van dit vonnis.

Immers u hiernaar gepeild kunt slechts stellen 'waarschijnlijk via mijn advocaat ofwel via de burgemeester' (gehoorverslag CGVS, p. 5). De vaststelling dat u zich hieromtrent blijkbaar niet hebt geïnformeerd kan andermaal niet overtuigen, daar er toch van kan worden uitgegaan dat u alles hieromtrent zou hebben willen weten.

Ook uw verklaring sinds 23 februari 2010 alle contact met uw advocaat E.(...) K.(...) te hebben verbroken is niet geloofwaardig (gehoorverslag CGVS, p. 6).

In de beslissing van de rechtbank staat dat u alsnog beroep kan aantekenen (zie vertaling beslissing rechtbank). Het feit dat u van deze beroepsmogelijkheid geen gebruik zou hebben gemaakt of zich op zijn minst bij uw advocaat hieromtrent niet zou hebben geïnformeerd, wijst andermaal op het ongeloofwaardige karakter van uw asielaanvraag." blijft bij afwezigheid van enig verweer in het verzoekschrift, haar geldigheid behouden.

Wat betreft het voorgelegde document zijnde het vonnis in het proces dat op 18 juli 2008 van start ging, oordeelt de Raad dat dit een niet-authentiek stuk betreft.

De Raad baseert zich hiervoor op de motivering dienaangaande vermeld in de bestreden beslissing dat "Wat betreft het document op zich dient er te worden opgemerkt dat het zeer bevreemdend is dat er in het vonnis van het proces dat op 18 juli 2008 van start ging, verwezen wordt naar artikels uit de oude Procedure Code van Turkije, namelijk artikel 186 van CMUK (Procedure Code).

In juni 2005 vond er immers een hervorming plaats van de strafwetgeving in Turkije en ook de wet inzake de strafrechterlijke procedure werd grondig hervormd. Ook de juridische documenten kregen ten gevolge van al deze hervormingen een nieuwe vorm.

De vermelding C.M.U.K. (Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunun) komt niet overeen met de formulieren die sinds juni 2005 worden gebruikt. C.M.U.K. verwijst immers naar de oude wet inzake de strafrechterlijke procedure.

Sinds juni 2005 dient men te verwijzen naar de artikels uit de nieuwe Procedure Code en dit doet men via de afkorting C.M.K. Ook artikel 416 van de Turkse strafwetgeving komt sinds juni 2005, na ingebruikname van de nieuwe Turkse Strafwet, niet meer voor.

Volgens informatie waarover CGVS beschikt is het niet mogelijk dat in 2010 nog steeds de oude documenten zouden worden gebruikt in dergelijke zaken (zie info toegevoegd aan het administratief dossier)."

Het volstaat volgens de Raad in hoofde van verzoeker niet om middels een paar vragen omtrent de "temporele werking" van feiten en wetgeving, het besluit van de commissaris-generaal genomen op basis van informatie toegevoegd aan het administratief dossier, te ontkrachten.

Indien verzoeker van mening is dat de commissaris-generaal zich vergist in zijn besluit, dient verzoeker zelf middels het voorbrengen van exacte gegevens omtrent de "temporele werking", dit aan te tonen.

De Raad is van oordeel dat het bijbrengen van een niet-authentiek document de geloofwaardigheid van verzoeker vernietigt.

Dat de kans om opgepakt te worden tijdens de periode waarin verzoeker ondergedoken was indien verzoeker op een plaats was gebleven bij familieleden, groter was -zoals hij in zijn verzoekschrift (zie p. 4) lijkt te insinueren- dan dat hij middels het openbaar vervoer verschillende keren van Istanbul naar Konya reisde, doet niet ter zake. Zowel zijn verblijf in de woonst bij familieleden als zijn reizen met het openbaar vervoer, tijdens de beweerde periode van onderduiken, zijn ongeloofwaardig.

Verder laat verzoeker de vaststellingen in de bestreden beslissing, dat hij niet weet hoe zijn vriend in het bezit is gekomen van het vonnis, dat hij hiernaar niet geïnformeerd heeft en dat hij geen gebruik gemaakt heeft van de beroepsmogelijkheid, in zijn verzoekschrift onbesproken.

Ook de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker op de vlucht uit zijn land, bij aankomst in België tegenover de grenspolitie verklaarde dat hij zijn land verlaten had omwille van economische problemen -de weigering van een toelating door de Turkse autoriteiten om een handelszaak te beginnen- en de bedoeling had naar Frankrijk te reizen om daar economische activiteiten op te starten zonder enig gewag te maken van de problemen omwille van zijn sympathie voor de DHKP-C, keert zich tegen zijn geloofwaardigheid. Het verzoekschrift gaat aan deze vaststelling voorbij.

De voorgehouden stress in hoofde van een volwassen man, om deze hiaten in zijn verklaringen te verklaren, wordt niet aangenomen.

Door de stelling in zijn verzoekschrift (zie p. 7) dat er door de commissaris-generaal "verder geen navraag is gedaan bij de autoriteiten omtrent het bestaan van enige veroordeling/vervolging in hoofde van verzoeker wegens betrokkenheid bij de activiteiten van DHKP-C" lijkt het erop dat verzoeker zelf twijfelt aan de echtheid van het door hem bijgebrachte rechterlijke uitspraak van februari 2010 van het Assisenhof in Turkije dat hem tot een gevangenisstraf veroordeelt.

De Raad wijst er op dat de bewijslast in de eerste plaats op de asielzoeker zelf rust en de asiendiensten niet moeten tussenkomen om lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker op te vullen.

De authenticiteit werd reeds hoger beoordeeld.

Ten overvloede wordt er op gewezen dat het absoluut niet tot de geplogenheden behoort dat de asiendiensten zich wenden tot de autoriteiten van het land van herkomst van een asielzoeker om van hen het bestaan van enige veroordeling of vervolging in zijn hoofde te bekomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan aan het relaas van verzoeker geen geloof worden,

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingdefinitie; de status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 wordt niet toegekend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een onderzoek naar de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet. Inderdaad blijft verzoeker door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen, in gebreke aannemelijk te maken dat hij een risico loopt op het lijden van ernstige schade ten gevolge van onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst.

De commissaris-generaal besliste terecht aan verzoeker de subsidiaire bescherming te weigeren als voorzien in artikel 48/4, §2 c. van voormelde wet, onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de motivering van deze weigering niet.

De bewering van verzoeker dat “geenszins afdoende vaststaat dat aan hem de subsidiaire beschermingsstatus niet zou toekomen”, is onjuist.

De opmerking van verzoeker dat de commissaris-generaal er zich toe beperkte zijn asielaanvraag slechts op bepaalde punten te onderzoeken, doet de waarheid geweld aan.

Alle relevante punten werden degelijk en afdoende onderzocht zoals uit de motivering (zie sub 1.2.) van de bestreden beslissing blijkt.”

2.5. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE